

Schadt-Kist der Liefde

voort gebracht in tijt van vrolyckheydt

Jacob Coenraetsz Mayvogel

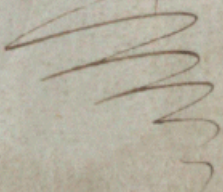

bron

Jacob Coenraetsz Mayvogel, *Schadt-Kist der Liefde, voort gebracht in tijt van vrolyckheydt*. Louweris Willemsz, Hoorn 1632

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/mayv001scha01_01/colofon.php

© 2012 dbnl

[Handtekening uit 1661]

Dijsder Jans Dochter
Huisvrouw van Anno 1661 ⁶/₂₇
Johannes Meins.
Sgoolm^e tot Middelb.

Voor-reden.

Goet-gunstighen Leser, het gene my gmoveert heeft om dit kleyne gedicht, ghe-naemt de schat-kist der liefde, in't openbaer te laten komen, is gheschiedt door reden ende oorsaeck principaelijck uit twee. Ten eersten, om dieswille dat dese materie is voortgebracht inde aengenaemste tijdt van blijtschap

ende vrolijkheydt, als wel is af te meten voor soo verre als dit gedicht hem streckt, want het is aller menschen aengeboren aerdt ende natuer, waer het herte vol van is, daer sal veeltijds den mondt af spreken, daer liefde werdt ghepleecht, als d'ervarentheydt leert, werdt weynich op droefheydt ghedacht, dan men spreekt van minne en van 'tghene dat in 't herte schuylt. Ten tweeden, wanneer yemandt hier hem mochte stooten aen dese onschriftmatighe materie, hoewel hem den alderhey-

lichsten soo te spreken op aerden de minne en liefde in eerbaerheyt onderwint te plegen, ende oock gheoorloft is, dat hier dit nu in dese mijn bedroefde staet, beneffens het Rouklacht, hem openbaert: Soo leert ten tweeden hier uyt, als voren is gheseydt, dat nu in dese tijdt, die welck ick met recht den tijdt der bedroeftheyt mach noemen, dit ghedicht niet en is gehmaeckt ofte voortgebracht, maer ten tijde als treuren ende droefheyt verre scheen wech te sijn: Hierom begrijpt de tweede oor-

saeck in hem dese eygenschap, als dat ghy beminde kont sien hoe haest dat de droefheynt na blijschap volcht, dat vrolijkheydt in klaghen haest verkeert, en leeren blijschap matighen, opdat de droefheynt niet te grooter en zij, ende in alle vreuchde ghedachtich sijn op het werck des Heeren ende het gheschapen sijnder handen, opdat het jammer niemant en overvalt als een ghewapent man.

Oordeelt na den aerdt der liefde.

Godt boven al.

Sonnet. Tot lof des Autheurs.

*Wat brengt de Ieught al voort om haar yets te vermaecken?
Wat sietmen menigh dicht van dees en die ghedaen?
Dit heeft oock, als met lust, Meyvogel aengevaen.
In sijn noch vrye staet doet hy op 't hooghste staecken
Brooddroncken sotterny, maer gaet de Minne raecken,*

*Niet door een hooge geest of door een trotse waen,
Maer siet, recht inde vreught, sijn leught hem heeft gheraen
Te schrijven op de Min een soete t'samen spraecke.*

*Hy neemt, hy neemt niet voor het welcke sal ontstichten
De menschen in haer doen of in Godts reyne plichten,
'tIs redelijck voorwaer, het raectt alleen de Min,*

*Die onder alle man ghemeen is om te pleghen,
Voorwaer die na sijn wensch geniet een soet vriendin
Tot Lief, tot Bruydt en Vrou, dat is Godts lieve zeghen.*

C.W. Iagher.

Ghedicht. Aende Lof-waerde, Deucht-rijcke, Eerbare, onder de Maeghden gheheten met de naem van Clara.

*SOet, lieflijk, aenghenaem, schijnt hier op aerd' de minne,
Minne heeft steeds de Ieught verblijdt van aenbeginne,
'tBeginne van de Min is Moeder van het leven,
'tLeven wil Godt den mensch op sulck een wijze geven,*

*Gheven wilt oock Princes, 'tgheen ick so lief begeere,
'tBegeeren van my is u liefde te vermeeren,
'tVermeeren op de aerd' is oorspronck van de vreughde,
Vreughde is hier het best wanneer 't geschiet in deugden,
Deughde die schrijf ic toe in wien de deughden woonen,
Woonen oock niet altoos de deughden by de schoonen?
Schoonen hebben die oock, ick prijs lief u manieren,
Manieren die g'altoos seer sedigh gaet bestieren,
Bestieren tot de deught, ghy Schoone, ghy Godinne,
Godinne hoogh gheacht, van die, die u beminnen,
'tBeminnen Lief van u, my 't hert vercracht met machten,*

*Machten, groot, trots en stout, Matresse wilt versachten,
Versachten wilt mijn smert ghy Schat-kist van mijn lusten,
Lusten die welck by u, alleen beminde rusten,
Ruste is al mijn wensch 'tghewenste wilt my schencken,
Schenckt weder al mijn kracht, ach Lief wilt niet meer krencken.*

I.C. Meyvoghel.
Godt boven al.

Oorspronck van dese materie.

Ick twijffel lieve lief wat my eerst mocht verkrachten
Om voor u op te doen de Schat-kist mijns gedachten,
Alleen om u Princes is dat ick hier moet schrijven,
Op hope dat mijn Min in liefde u mocht stijven.
Hoewel het Maechden tal tot vele is ghekomen,
Nochtans sijt ghy Vriendin alleen daer uytghenomen,
Ick heb u uyt den hoop ghecoren tot mijn schoone,

Ghy hebt de volle min, ghy kent ten vollen kroonen,
V bloem die is voorwaer van veelderley virtuyte,
Op u is dat ick roem al dit ghedicht te sluyten:
Maer so mijn schrijven u in't minst niet can bekoren,
Mijn troost neemt doch in't goedt en wilt u niet verstoren.

Godt boven al.

De Liefd' en siet geen leet.

t'Samen-spraeck in de ghestaltenisse van *Petrus* ende *Clara*.

Men kan't singen:

Ick vrijde op een tijdt, &c.

Petrus.

Ach *Clara*! 'kmoet, elaes! mijn herten leedt u klaghen,
Ick bid u, soo't mach sijn, hoort hoe ick ben verslagen,
Ick legh in boeyens sterck, doch voor't ghesichte vry,

Want siet gheen creatuer weet van mijn slaverny,
Mijn droef en treurigh hert is evenwel door-schoten,
De wond is heymelijck vol liefd en min gegoten,
Ick weet niet hoe ick sal, ick stae in lichten brandt,
Ick ben berooft van als in sinnen en verstandt,
Mijn siel, mijn droeve siel, die legh ick voor u open,
Ach *Clara!* laet hier van u oogh niet verre loopen:
Maer schout met herten vlijt wat hier is voor geschil,
Siet wat ick met mijn klacht dus treurich seggen wil.

Clara

Wel *Petre!* wat sal ick doch segghen van dit klagen?
Wel, waerom is het doch? ist suchten om de Magen?

Wat sal ick hier verstaen, of ist een ander vrucht
Daer ghy met herten let dus moeyelijck om sucht?
V treuren dat schijnt schier om 'tvrouwelijk geslachte,
Doch 'trechte vonnis sprecht: wat sijn u droeve klachten
Die ghy soo als met leet gaet storten in mijn schoot,
En sijt ghelijck een mensch ghestelt als in de doot?
Ist om een Maghet teer, daer ghy dus gaet om stenen?
Ist om de enckel min dat ghy zijt als met wenen?
Ey seght: wat voor Princes ist die u droefheyt baert?
Wat is het voor een Maeght die u dus seer beswaert?

Petrus.

O *Clara!* onbeveynst van herten ick het mene,

Ghy sijts' alleene self ghy sijt voorwaer die ghene
Daer al mijn lust op steunt, daer al mijn vreught in woont,
Ghy sijt het, laes! ghy sijt die ick dus heb gekroont,
Ghy bloem vol al cieraet, o schoonste vande wijven,
Wie sal met aerdicheyt u schoon ghestalt beschrijven?
V vriendelijck ghelaet seer lieffelijck ghestelt
Dringht ons tot inde ziel, met overtrots ghewelt,
V aenghename jeught die flonckert in ons ooghen,
So langh tot dat een brant comt heymelijck gevlogen,
Helaes, die't al verteert, met hertseer en verdriet:
Maer doch den brant verschijnt voor yders ooghen niet.

O heerlijcke glants, hoe hebt ghy sulcke krachten?
Wie is *den* minnaer stout die hem hier voor can wachten?

O vyer, o seltsaem vyer, dat so in klaerheyd blaect,
Wie dat het eens aenschout die is terstont gheraect,
Een vyer is van het vyer in't fluckx ghekropen
En siet het is alleen seer wonderlijck ghedropen.

Van venus soet gheslacht, der vrouwen lieve beelt,
Dat haestich maect bedroeft en weder datmen queelt,
Ia dat een minnaers hert van vreughde kan berooven
En wederom in kort 'tvermaken brengt te boven.

Hierom, o Clara hoort, hoort hoe ick ben ghestelt,
Want my dit heete vyer in't herte deerlijck quelt,

Clara.

Wel *Petre!* wel hoe dus! wat sijn't voor vreemde streken,
Dat ghy seght, ghy alleen doet my het herte breken?

Wel wat een vreemt gespuys soo komt hier voor den dagh,
Een sake noyt ghehoort, noch diemen noyt en sagh.
Hoe soud' het konnen zijn, 'tkomt niet in mijn ghedachten,
Dat ick, ja ick alleen ben d'oorzaeck van u klachten.

Ick merc, o *Petre*, wel, hoe dat ghy sucht en steent,
Maer 'kan ghelooven niet dat my u herte meent,

V droefheydt schijnt u schier het hert te overstelpen,
Wel hoe, mijn swacke kracht soud' die u connen helpen?

Petrus.

Ia *Clara*, hoort eens aen, den balsem die ghy draeght
Die heelt een Minnaer soo, dat hy noyt treurigh klaeght,
Een balsem soet vermenght met troostelijcke woorden,
Is sulck een Medicijn dat niemant klachten hoorden:
Want Venus lieve volck of Minnaers sijn vernoecht
Alleen met soete praet en troost te saem ghevoeght,
Het wit van haer Vriendin met oogen te beschouwen,
En dat in soet ghevry, met kusjens t'saem ghebrouwen,

Dit sijn de krachten selfs beminde die ghy draeght.
Ey siet dit ist alleen daerom dus wert gheklaeght.
O waert ghy strijtbaer volck een krijch men soud' beginnen
Maer wapens baten niet om 'tsoet gevecht te winnen,
Daer is gheen Ridder stout die door sijn wapens kracht
Een maeght al tegens wil kan winnen in sijn macht,
Het is een vreemde strijt, wie heeft sulck kunst verworven
Want menich kloecken heldt is door dees strijdt ghestorven,

Gheen swaerder straf en is op aerden oyt ghehoort
Dan dat een minnaers hert door rechte liefd' versmoort,
Het sijn, o *Clara* 'tzijn voorwaar te wreede plichten,
Blust uyt mijn lief, blust uyt, ach wilt gheen brant meer stichten

Clara.

Wel hoe soudt konnen sijn dat ick al u verdriet
En brant sou blussen uyt? O neen, ghelooft dat niet:
Maer *Petrus* hoort mijn raet, ghy roept dus van u lijden,
Gaet als een campioen met kracht daer teghen strijden,

Laet Venus mallery, noch Cupidoos bedrijf,
Niet heerschen met gheweldt, als Meester van u lijf,
Vecht kloeck'lijck tegen die u raden tot het minnen,
Soo sult ghy als een heldt u lijden overwinnen.

Petrus.

Ach Lief! soud ick alleen my tot een smaet en hoon
Gaen stellen inde strijdt tegens die groote Goon,
Die soo van kracht en macht versien zijn in haer salen?
O *Clara* waer soudt ghy my henen laten dwalen,
Ick die alree soo diep nu legghe in haer macht?
Waer mede soud ick doch verwinnen al haer kracht?

Princes 'ten can niet sijn, wie Min heeft uytvercoren,
Die is ghelijck een dier omtrent den Nijl gheboren,
'tIs eerst van kleyner aerdt, doch 'twassen so gewent,
Het groeyt al tegens wil tot aen sijns levens endt.
Voorwaer dit eygen beeldt, hier op de min gegeven,
Is soo de Min ghelijck, het moet u schier beweghen
Als ghy dit Dier aenschout uyt liefde sonder dwang,
Ghy sult de minne sien opwassen teghens danck,
Ghy sult haer groot gheweldt door d'eyghenschap sien dringhen,
Soo dat geen Minnaer can door krachten die ontspringhen:

Hy wast ghestadigh aen.

Doch schoon sy was also men konder uyt en in,
Ghewis ick soude noch gaen tot de soete min:
Want wie heeft sijn vermaeck oyt henen laten varen,
Dat is de soete hoop om met een lief te paren,
Een lief van venus rey te trecken tot sijn sin,
En die te houden voort tot d'eenichste vriendin.
Wat kanmen soeter vreucht, voor yder minnaer vinden,
Dan dat hy soeckt en treckt het hert van sijn beminde,
Voorwaer gheen saeck en is so soet tot gener stondt,
Want siet ick ben daer selfs in't herte van doorwondt.

Clara.

Sijt ghy o *Petre* dan doorwond van Cupid's pesen?
Soeckt ander medicijn, ick can u niet genesen,
V praet die is wel soet, maer wie doorsiet het hert?
Daer leyt dickwils secreet verborgen bitter smert.
Ghy keunt wel onder schijn als met u beelt *gaen schreyen*
En u ghelijck als tot den bitt'ren doot bereyen,
En soeckt ons soo met list te vanghen door ghetier,
Ghelijck als even doet u voorghestelde Dier:
Maer laes het is al niet! 'tzijn Crocodilsche tranen,
Wanneer't een mensch beset te niet is al sijn wanen:
So is een Minnaer ooc, hy klaegt en steent van pijn,
Maer als het is gheschiet, wat anders wil't dan zijn,

Het smeecken dat vergaet, men moeder onder buygen,
Want siet, d'ervarentheyt die gaet het ons betuygen.

Petrus.

Hoe soud'het connen zijn, o *Clara*, dat ghy seght,
De Liefd'en is niet wreedt, maer goedt en oock oprecht,
In Liefd'en is geen smaet, sy siet in't minst geen smetten,
Want sy can alle dingh in't goede over setten.

Hoe soud'een oprecht hert so gants verdubbelt zijn
Dat hy, de vreuchde looft en meent de bitter pijn?
Wat wreede leeuw en hert soud sulcke soete Maghen
In schijn van vreucht en lust gaen brengen tot het klagen?

Ten soud' niet kunnen sijn dat ick u, o Godin,
Aendoen sou eenich leet daer ick u soo bemin,
Dat selfs geen tongh en can het minste deel uyt spreken,
Hoe soud' ick u Princes met smaet het hert doorsteken?
O *Clara* neen, vertrouwt dit op u dienaer niet,
Want siet de meeste vreught die sal u sijn gheschiet.
Wat mach u doch mijn lief het hert dus wederhouwen:
Dat ghy als met gevaer mijn trouwe dienst gaet schouwen
Ey segt doch eens waerom, waerom ist dat ghy sucht,
Of is het maer een schijn dat ghy dus staet beducht,
Spreeckt uyt u herten gront 'tsal trouwelijck bekliven,
'tSal by my, als vrient, in alder eeren blijven?

Daerom sijt niet beschroomt 'ken *ben* geen Momus kint
Die even staech altijt tot spotten sijn ghesint,
Die eerst als met ghestreel in minnaers weggen stappen
En die dan op het lest haer stellen tot het klappen,
Gelijckmen dickwils siet, 'tsijn minnaers in't begin,
Ia eerst ghelijck een duyf daer na ghelijck een spin.
Neen lief 'ken ben soo niet, mijn hert leyt voor u open,
Daer is geen veynsery noch valscheyt in ghekropen,
Mijn trouwe liefd' die staet gelijc een roos en bloeyt,
Voorwaer met rechticheyt soo is sy oversproeyt.
Hierom, o mijn Godin, laet al u suchten varen
Dit werck sal u veel meer verblijven dan beswaren,

V vreughde sal eerst zijn alleen door dit gewin
Die u en my het hert door liefd' zal nemen in.
Wel waerom mooght ghy u noch stellen om te vreesen,
Daer ghy soo openbaer mijn droeve klacht kont lesen?
Waer door so twijfelt ghy noch aen mijn trouwe min?
Weet ghy niet dat ghy zijt de oorsaeck van't begin?
V oogen hebben eerst gheweest die lieve voncken
Daer ic met groote vreucht so vyerigh op ginck loncken
Sy hebben 'tvyer ghestooct, dat nu so heftigh brant,
En hoe ick klaegh of sucht ick vinde geen bystant.
Sal ick dan als vergaen door suchten ende steenen?
My dunct ghy scheidt vermaec in mijn ellendigh wenen:

Ick smeek u soo bedroeft met hertseer en verdriet,
Maer siet het is al wint, 'tghebedt en hoort ghy niet,
Ghy sijt te wonder wreet, want hoe ick meer ga klaghen
Hoe dat ick minder hoop en troost by u belaghe,
Nochtans al hebt ghy lief 'tmedooghen uytgheroeyt,
Doch even als een roos die onder doornen bloeyt
Sal oock mijn liefde sijn, al werdt den roos ghestêecken,
Nochtans haer schoon cieraet den distel niet kan breecken,
Al ist dat ghy met smaet my jammerlijcken plaeght,
De liefde werdt daer door in't minste niet verjaegt.

Clara.

Petrus ghy keunt, voorwaer ghy keunt soo droevigh quelen,
Ghy soudt door u gheklagh my'therte schier ontstelen:

Maer als ick'trecht bedenck, wat heefter meenigh Maeght

Met hertseer en verdriet haer licht gehoor beklaegt?

Ick ben op't hoogst beset met sorgen ende vresen

Door dien ick niet en weet of ghy oprecht moocht wesen,

Een roos die is wel soet en aengenaem in schijn,

Maer siet een dooren kan daer in verborghen sijn,

Een dooren die seer scherp can steecken ondewijlen,
Ia die de trouwe liefd' en min kan stucken vijlen,
Soo zijn de klachten oock, het honigh buyten aen,
Maer binnen moetment sien wat datter dient gedaen,
De beeltenis daer van die sal ick u beschrijven,
Ick sal de loose Min haer eygenschap ontlijven:
Aenschouwt eens met u oogh de zee-Syrenen aen,
Gewis ghy sult daer door geen trouwe Min verstaen,
Sy swemmen, als een Maeght seer wonder soet sy queelen,
Gantsch boven maten schoon in aerdicheyt sy spelen,
Haer stemmekens op't spel is over-braef accoort,
Haer wesen en statuer is boven alst behoort.

Vermomde schijn bedriegt.

Somma sy sijn soo lief en aenghenaem te hooren,
Soo dat sy menichmael den zeeman gaen bekooren,
    En maken door haer sangh hun 'therte soo verdooft
    Dat sy als even fijn van sinnen gants berooft,
Sy schijnen in't ghesicht ja wondersoete maghen,
Want wie haer hoort of siet die krijght terstont behaghen,
    Doch merckt wat dieper in haer schoonheyt en haer vreught,
    Ghy sult voorwaer wel sien het gheen dat niet en deught,
Haer menschelijck ghestalt is boven om te prijsen,
Maer onder 'twater ist in't aensien om te grijsen,

Haer lichaem boven soet, doch onder met een steert,
Onaengenaem te sien, als menigh daer van leert.
Het liefelijck Musijck, door hare soete reye,
Treckt meenigh tot haer in, maer laes! het is verleyen:
Want siet den Zee-man comt door haer in droevigh leet,
Het Schip dat is verseylt door't sang al eer hy't weet
De soete vrolijckheyt, de blijdschap en de vreughde,
Die eerst haer in't begin het herte soo verheughde,
Is haestigh onversiens in druck en rou verkeert.
Voorwaer dit eyghen beeldt de valsche minne leert,
Sy is oock even soo, de vreuchde comt eerst boven,

Een Maeght moet door't gheklagh den Minnaer schier ghelooven,
De woorden sijn soo soet, jae even als het spel
Van het Syreens gheslacht, maer siet inwendigh fel,
In't aensien wonder soet, ja even als Syrenen,
Maer dieper in te sien ist waerdigh om te wenen,
Het vleyen en 'tgestreel, dat is, het soete sangh,
Het welcke menigh Maegt in't eynde maect so bang.
Elaes! dus gaet het toe met al het valsche vryen,
In't minnen over soet, daer na als steeckel byen:
Daerom o *Petre* hoort, ick blijf in't vrye wout,
Dat is in't Maeghden-gildt te leven onghetrouw.

Petrus.

Soud'ick o *Clara* sijn recht als de zee-Syrenen
En brengen u als door vermomde schijn in wenen,
Tot sulck een snoode daet van vreughdeloose smert
Gheen schult ick heb mijn lief noch draegh sulcks niet in't hert
Hoe soud'ick als ghy seght in valscheyt kunnen wesen?
Plaetst dit niet in u hert, noch wilt daer voor niet vrezén,
Ach lief! ghy siet my wel in trouheyt munten uyt,
Hoe soudt dan voor u sijn een vals Syreens gheluyt?

Laet af, o mijn Princes, laet af van sulcke peynsen,
En denckt niet dat ick sal gaen heymelijcken veynsen,
    Om u mijn heyl, mijn licht, na de beloofde vreught
    Te brenghen in't verdriet de bloem al van u jeught,
Ick die soo krachtich ben door rechte liefd' gedreven,
Hoe soud' mijn trouwe hert in valscheyt connen leven?
    Neen lief, weest onbesorcht, u lieffelijck ghesicht,
    Laet vry als boden sijn ten dienste van u plicht.
Ick seght voor u, mijn troost, ront uyt in alder trouwe,
Quam u aen eenich leet voorwaer het soud' mijn rouwen,
    Mijn droefheyt sou daerom ten rechten grooter sijn,
    Soo ik u *Clara* sach niet in een blijde schijn.

Ick can, voorwaer ick can van u doch niet ghelooven,
Dat ghy meent dat ick sou u vreughde gaen berooven.
    Neen schoone, die mijn ziel met pijn in vreughde voedt,
    'tInwendigh herte leyt om u als in een gloedt:
Ick hoop noch dat ick sal, alleen door trouwe minne,
V gunst en lichaem bey ghenieten en ghewinnen.
    O ghy aenlockend'aes! o zeylsteen die my treckt!
    O oorsprongh die alleen tot liefde my verweckt!
Mijn graegh begeerigh oogh en mach u niet beschouwen
Of ghy gaet door u kracht my't herte gants verflouwen,

De kracht daer ghy soo trots u Dienaer mee doorwondt,
Is oock de medicijn die weder maeckt ghesondt.
Ach sult ghy dan mijn lief gheen weder minne gheven,
Soo sal ick eer de doodt gaen wenschen dan te leven,
Ghy aenghename tros, springhader van mijn rust,
O aldersoetst' vermaeck, reviere van mijn lust,
Ghy sleutel die daer sluyt in't binnenst' van mijn herte,
Ghy hoogh-ghewenschste vreucht, ghy beule van mijn smerte,
Dewijl ick, lacy! niet can sterven na mijn sin,
Maer leven moet voortaan in treuren om de Min:

Soo sal ick in het deel des Salamanders treden,
En blijven in mijn pijn en droefheyt noch te vreden,
Ghelijck hy in elendt hem aller stondt verblijt,
Soo sal ick voor u lief gaen sweven al mijn tijdt,
De smaet die ghy my doet die sal my noch gaen voeden,
Ick sal oock sijn verblijt in dit elendich woeden,
Mijn overgroot verdriet dat my dus pijnlijck quelt,
En altoos even trots van alle hope stelt,
Dat sal de oorsaeck sijn, ick sal daer door gaen leven,
Dewijl ick wil ghelijck den Salamander sweven.

Clara.

Neen *Petre*, neen, maer hoort hoe quelt ghy dus u hert,
Ghy sijt u eyghen beul, ghy doet u selven smert.
Wel waerom dus versot? Ghy sijt ghelijck de blinde,
Versint u wel te recht, wat gaet ghy onderwinden?
Weet ghy niet dat de liefd' den wint seer wel gelijct
Als in d'ervarentheyt genoechsaem klaerlijc blijckt,
Sy vlieght daer dickwils heen gants sonder achterdencken,
Soudt ghy om yemant dan door liefd' u *selfen* krencken?
Hoe sijt ghy dus verdoolt? Schort op u eyghen pijn,
Soo sal al het ghekerm en wenen van u zijn,

Hebt ghy een groote brandt in't herte sonder sussen?
Het water is genoegh om die weer uyt te blussen,
Ick weet niet waerom ghy so vyerigh liefde draeght
En wat u tot de Min soo yverlijcken jaeght?
Daer ghy te vooren van geen liefde wist te spreecken,
Daer gaet ghy daghelijcks u herte nu om breecken.
Eertijds soo ginght ghy heen, 'twas met u wel ghestelt,
En nu in dese tijdt soo roept ghy van gheweldt,
Geen dingh en schijnt u vreucht, waer dat ghy u gaet wenden,

Ghy vindt niet dan verdriet, ghy klaeght vast van ellenden,
‘tIs wonder vreemt dat ghy alleen dus om de min
Keunt leven soo bedroeft, en gants berooft van sin,
O *Petre* smijt doch wech, smijt wech dees sware saken,
En gaet u droeve siel door ‘swerelts lust vermaken.

Petrus.

Ghy geeft wel soete raet, maer *Clara*, hoe kan’t sijn
Dat yemant hem verheught die stadich sit in pijn?
Ick hope dagh en nacht met overgroot verlangen,
Maer ghy gaet even stuer u oude strenghe ganghen,

Ick smeeck en bid u staegh ghelijck als ghy hier siet,
En voor verwachte troost geeft ghy niet als verdriet.
Ach lief waert ghy noch als de alderhartste stenen,
Soo soud'ick mijn elend' soo deerlijck niet bewenen,
Hoe wel den keyen steen is van een harden aert,
Noch wenst ick dat ghy lief oock mede alsoo waert,
Want als de silvre Son sijn straeltjens neer gaet geven,
O siet sy werden haest door schaduwe ghedreven
Te geven weder warmt, maer ghy in liefde trots
Staet vast op u gheset ghelijck een stercke rots,
Ghy slaet mijn trouwe liefd' soo lichtelijcken henen,
Ghy hoort in't minste niet mijn suchten ende stenen,

Ick die u so bemin verr' boven 'swerelts goet,
Die gaet ghy niet als met u trotsheyt te ghemoet,
Ick die in trouwe liefd' soo klaerlijck ga uytsteken,
Die gaet ghy wreedelijc het hert daerom schier breken,
Ick die om u soo brandt als in een vlammd' vuer,
Voor die blijft ghy als ijs en uyttermaten stuer,
Ick leef ick weet niet hoe in droefheyt en verblijden,
Mijn hoop dat is de vreught, het vreesen is mijn lijden,
Wat sal het met my sijn als liefd' en trouwe gaet
En mijn verkoren lief my t'eenemael verlaet?
O laes! wat sal het sijn als ick geen troost verwachte?
Sal nimmermeer mijn brant beminde dan versachten?

Sal nu of tot geen tijdt sijn eenichsins pardoen?
Wat baet dan kus op kus of stadich soen op soen?
Wat baet het doch vriendin de worstelingh der handen,
Als ghy my trots en stout door liefde sluyt in banden?
Het minnen is vergehefs als ghy my dus verkracht,
Wat is een minnaer doch als hy geen troost verwacht?

Clara.

Hoort *Petre*, hoort een woordt, wat eyscht ghy vande maghen
Die steeds een moettich hert op hare vryheyt draghen?

Staet haer het woort van neen niet vry, selfs sonder schae
Alschon het herte meent met al sijn krachten jae?
Want siet daer is een woort by u en uws gheslachte,
En luydt, al watmen vindt dat gaetmen doch niet achten:
    Waerom sal yemant dan soo sot'lijck sijn van sin,
    En laten liefd' en gunst het herte nemen in,
Voor datter wert ghesien die lieve rechte trouwe
Waer op dat yder mach gants sonder vreesse bouwen?
    Ghy weet oock immers wel al watmen breet en wijt
    Hier op der aerden siet heeft al te saem sijn tijt,

Dat niet in 'swerelts dal is sonder tijt ghecomen,
De bloemen op het velt, die cierelijcke bomen,
De visschen inde Zee, de Dieren groot en kleyn,
Ia siet oock mede aen het gantsche werelts pleyn
Heeft sijnen tijdt ghehad, wanneer hy werd' ggeschapen
Door Godes woort alleen u tot een spoor en wapen,
Als Salomon ghetuyght in sijn ggeschreven woort,
Hy seyt 'theeft al sijn tijdt wat datmen siet en hoort:
Of meent ghy dat wy stracx, wanneer ghy slechts comt vraghen,
V sullen op een sprongh soo datelijck voordraghen

Het gene ghy gaern hoort, het lieve woort van ja,
Neen *Petre*, neen het is, het is voorwaer te dra.

Petrus.

Ist moghelijck Princes, ghy liefste uytghelesen,
Ist moghelijck mijn troost, dat by u dus kan wesen
    Alsulcke strengicheyt? Ick ongheluckich mensch,
    Wat baet het of ick u sie stadich na mijn wensch?
Elaes! wat baet het doch, als ick aen alle sijden
By u niet anders vind' als droefheyt ende lijden,
    Door onbeweeghlijckheyt en wreetheydt al te straf?
    Ach liefste, seght doch eens, waeromme slaet ghy af

Die u van herten mint? Waerom, waerom Godinne
Acht ghy, acht ghy, elaes! niet mijn getrouwe minne?
Ghy aengenaemste vrou, Matresse van mijn hert,
O ghy aenlockend' beelt! o soete minne smert,
O alderwaerste pandt! o oorspronc van mijn vreughde!
O hert vol eerbaerhey! o vrouwe vol van deughde!
O Schat-kist van mijn lust! o hope voor en naer!
O lief! o mijn Princes! Godin en hoogh Altaer,
Ontfermt, ontfermt u doch eens over't nare stenen
Van mijn bedroefde staet, jae staegh elendich wenen,
Ghy bloem vol van cieraet, laet my, laet my voorwaer
Niet sijn, beminde vrou, een hopeloos Minnaer,

Mijn wangen soo bevlect van naticheydt der tranen,
Ach kunnen die u lief noch niet ghenoegh vermanen
Van mijn bedroefde geest, die altoos voor u sweeft?
Ghy zijt alleen de dief die my ontstolen heeft
Het hert met al sijn kracht, hierom wilt weder gheven
Mijn hoop, mijn troost, mijn vreucht, mijn heyl, mijn lust en leven.

Clara.

Wel hoe wat wil ghy dan, o *Petre*, dat ick sal
Vertroosten met een woort u droevich ongheval?
Het schijnt my wonder vreemt, is aen het ja te geven
Voor u, gelijk ghy roept, soo vele aenbedreven?

Wat sal het sijn ghetrouwt het is de beste raet
Te blijven altoos vry in d'ed'le Maeghden staet,
Doch so niet datmen stout hertneckich niet wil trouwen
Nee, nee alst Godt belieft geen mensch can't wederhouwen
Dan sietmen dat het ja comt kruypen uyt de mont
Met futslen en ghestreel, so wert het woort ghejont,
Den Minnaer die daer na ginck richten al sijn gangen,
Om door een soet ghevley dit lieve woort te vanghen:
Maer lieve seght doch eens: wat is't te sijn een Vrou?
Wat Roem, wat Eer, en Lof aenbrenght de echte trou?

Siet al de vrouwen aen, wie gaet haer doch wat achten?
Ghewis het lof dat comt op't Maeghdelijck geslachte,
Daerom is dat ick dus gae voor het trouwen vlien,
Doch als d'uyr is vervult soo sal het noch geschien.

Petrus.

Princes ghy sijt verdoolt, hoe soud' dat soete trouwen
Geen eere sijn, o lief, ghy hebt niet wel onthouwen
Het geen geschreven staet tot lof van't vrou geslacht
O siet in Godes Woort daer werden sy gheacht,
Daer werden na den eysch de vrouwen hoogh gepresen,
Daer wert een eerbaer wijf het lof recht toe ghewesen,

Het is een ed'le staet, sy comt van hoogher handt,
    'tIs Godt die op de aerd' het Huw'lijc heeft geplant,
Het trouwen heeft voorwaer alleen de rechte eere,
Maer 'tMaeghdelijck gheslacht dat pronckt slechts met haer kleeren
    Op ydel fundament. Ey siet wat is een Maeght
    Schoon of sy al veel roem op hare vryheyt draeght?
Wat is haer Maeghdom doch? kan die haer wel wat baten?
Ghewisselijcken neen, beminde wilt dit vaten,
    Dat ghy selfs niet en weet wat dat den Maeghdom is
    Daer ghy dus trots op steunt, het naeste dat ick gis,

Wat dat hy soude zijn sal u de schand vermeerren,
Een boom die vruchten draegt is waerdich om te eeren.

Clara.

Ghy set nae dat my dunckt de Vrouwen al te hoogh,
Of ghy schoon van haer roemt'ten heeft niet sulcken boogh:
Ick weet wel 'tis alsoo, het trouwen is te prijsen,
Maer wie gaet, als ghy seght, den Vrouwen 'tlof toewijsen?
O *Petre* by aldien dat haer gingh stadigh na
Het lof, ick soud' voorwaer, ick soud' schier seggen jae.

Petrus.

Bemide siet ick segh ront uyt hier mijn ghevoelen
De maechdom is maer last sy doet de menschen woelen,
Want siet d'ervarentheyt die leert het ons perfect,
Wie is het die de jeucht tot liefde doch opweect?
Is sy't niet die de min en lust can t'samen brouwen,
Wast niet een lastich pack men socht niet om te trouwen,
Laet sulck een viese vaes, laet sulck een slechte praet
Geschieden van een Maeght die dit niet en verstaet,
Voeght u tot d'echte trou en laet u doch bewegen,
Mijn hert dat is voorwaer gants t'eenmael verslegen,

Mijn krachten sijn vergaen, mijn borst is schier verstoppt,
Mijn woorden sijn soo in malcanderen ghekropt
Dat ick voor u niet meer can spreken volle reden,
O lief! o mijn Matres wilt eenmael doch toe treden
En sien melijd'lijck aen mijn al te grooten noot,
Het schijnt dat my door liefd' omringht de bleecke doodt
Elaes! ick moet door last de waerde min verachten.

Clara.

Bedaert, O *Petre* lief, u pijn sal ick versachten,

V lijden en verdriet, u droefheyt en ghesteen,
Stelt dat nu aen een kant en maeckt geen meer gheween,
Het sal een eynde zijn, ick sal met u gaen paren,
Daerom smijt van u wech het gheen u magh beswaren:
Want siet na 'tfuer comt 'tsoet, wie dat gheen pijn en lijdt,
Schoon hy sijn Lief geniet, die heeft niet recht ghevrijt.
Nu *Petre*, als tot slot wil u en my de Heere
'tGheluck hier op de aerd' tot salicheyt vermeeren.

Godt boven al.

Klagh-liedt.***Op de stemme: O schoonste personagie, &c.***

ACh mijn waertste vriendinne!
Hoe sal ick best mijn trouwe liefd' beschrijven?
Wilt doch mijn droeve minne
Bekennen hier door brieven en Missijven:
Want ghy zijt die
Ick 'tiefste sie
Dan alle jonghe Maghen,

Mocht ick voorware
Mijn liefd' in't openbare
U voordraghen.

2 Ick sucht veel bitt're suchten,
Maar laes! ghy wilt het niet van my bemercken,
t'Dwaerts doe ickse vluchten,
Ghy siet het wel aen mijn verwonnen wercken,
En zijt als een
IJser of steen
Onbarmhertigh van sinnen,
Ick kan't niet mijen,
Al proef ick seer veel lijn
In het minnen.

3 O ghy schoonste Princesse,
Siet ghy noch niet hoe dat ick u beminne?

Ghy zijt doch de Matresse
Van mijn lichaem, jae oock van al mijn sinnen,
In deucht en eer
'K Begeer niet meer
Te schencken u mijn trouwe,
Mijn uytverkoren
Wilt ghy niet na my hooren
Segh Jonck-vrouwe?

4 Lief vreesje voor ontrouwe,
O neen sulck een en ben ick noyt ghevonden,
Mijn woorden sal ick houwen,
Ick seght met eedt oprechtelijck in't ronde,
Dat liefde goet,
En vreught seer soet,
Staech sullen by ons wonen,

Wil ghy Godinne
In dese droeve minne
My verschoonen.

5 Ach lief moet ick dus klaghen?
Moet ick om u noch in mijn liefde sneven?
Ach moet ick dus verslaghen
In mijn bedrucktheyt hier noch langher leven?
O liefste my
Ghy hebt doch vry
En draeght alhier de kroone,
V soete wencken
Vriendinne wilt doch schencken
Tot mijn loone.

Godt boven al.

Klach-Liedeken.***Op de stemme: Het glas van mijn gheneucht.***

Comt Goden comt aenschout
Al mijn beswaren,
Mijn leven doch behout
Door dese baren
Sy smijten schier mijn Schip aen duysent stucken,
O water nijdich nat, waerom soo doet ghy dat
Tot mijn verdrucken.

2 Laet af, o schoone Maeght,

Ghy zijt mijn leven,
Den schat ghy bij u draeght
Daer ick om sweve,
Ghy sijt de groote Zee met al sijn baren,
Die mijn verliefde hert, met vreughden en met smert,
Op hoop doet varen.

3 *Aurora* kijckt wel uyt
Doch als met weene,
Want d'Hemel hem toe sluyt,
Seer streng certene
Het schijnt dat ick noch sal schip-breeckingh lijden,
O *Goden* wat een noot! want siet ick can de doot
Voorwaer niet mijden.

4 *Roer, Ancker, Zeyl en Tou*
Gaet my begheven,

Elaes' ick ben in rou,
Daer schijnt gheen leven,
De werelt is beset met droeve dampen,
Gheen troost is voor de hant, daer comt oock geen bystant
Dan deze rampen.

5 Ach Clara soo't mach sijn
Verhoort mijn klaghen!
Ick bid u liefste mijn
Wilt niet meer plaghen,
Let sijn u vreucht mijn vreught, u schat mijn leven,
Ach wilt mijn overschoon, tot een ghewenste loon,
Het jae woort gheven.

Het is een Minnaer pijn 'tgewenste goedt te derven,

*Maer hooger ist geacht door lijden te verwerven:
Daerom ick wil met vreught om u o Clara lijden,
Op dat ick my hier na noch hoogher mach verblijden.*

Godt boven al.

Avondt-Klach-Liedt.

Op de stemme: Die mint die lijt veel pijn.

DE werelt schijnt verheucht
Door al het soet ghevry

Op menich Herderin,
Ick sie de soete jeught
Van hert en sinnen bly
Alleen door enckel min,
Om dat haer lief,
Gheeft troost tot haer gherief,
Een wonder braef accoort
Brenghet de ed'le minne voort.

2 Als d'Hemels lichte glans
Verkeert in duysterheydt
Door onderganh van Son,
Wanneer *Auroor* bykans
Gheheel ter neder leyt
Dan comt een soete Bron,
Een Bron seer fier

Komt voort tot haer playsier,
Door *Herders* t'saem vergaert,
En met *Nimphjens* soet ghepaert.

3 Sy sweven gins en weer
Al inde koele nacht
Door my soo dickwils heen,
Elck met zijn Liefjen teer
Daer van hy troost verwacht
Door klaeghelijcke reen,
Doch ick voorwaer
Moet leven sonder haer,
Mijn droefheydt heeft geen end',
'tSy waer henen ick my wend'.

4 Hoe moocht ghy dus met haet
Op uwen dienaer zijn

Die u van herten mint,
Siet ghy niet wat voor smaet
Ghy my aen doet met pijn,
Elaes u doch besint,
Och of u hert
My niet aendeed' meer smert,
So sou mijn vreucht seer groot
Noch gaen boven alle noot.

5 Als ick des avonts laet
Mijn droef en treurich hert
Noch eens vermaken sal,
Het doet niet als't my schaet,
Ick voel dan hooger smert
En meerder ongheval,
Als ick't ghevry

Van soo veel Herders bly
Met aendacht stae en hoor,
Niet dan droefheynt comt my voor.

6 Ach *Clara* hoe dus wreet?
Hoe quelt ghy dus mijn hert?
Waerom zijt ghy soo fel?
Of is mijn min u leet?
Wat baet u al mijn smert?
Waer toe dit vlieden snel?
Dat ick met smaet
Moet wand'len achter straet,
Daer ander Minnaers gaen,
Moet ick stil besijden staen.

7 Of vreesje voor ontrou?
Ey sulcks en was ick noyt,

O lief dat waer mijn leydt,
Ick sal u zijn Me-vrou
Soo trou als yemant oyt
In al oprechticheydt,
Wilt ghy de vreucht,
Maer van u soete jeucht,
My schencken tot een loon,
Ghy *Princes* der *Goden* schoon.

8 Elaes, 'ken kan niet meer
Dees liefde lijden swaer,
Mijn hert inwendich schreyt,
Ick laster d'liefde teer,
Met anghst en groot ghevaer
Door onverduldicheydt,
Siet ghy noch niet

Hoe dat ick lijd' verdriet,
O *Clara* 'kben in noot,
Want mijn lijden is te groot.

9 Ghy schoone ghy alleen
Sijt die mijn ziel gebiet
In de onlijd' lijck vuer,
Voorwaer ghy zijt die gheen
Die alle jonst gheschiet,
Noch blijft ghy even stuer,
Lief martelt vry,
Mijn liefde blijft tot dy,
De hoop vertroost het al,
Dat ick overwinnen sal.

Godt boven al.

Klach-Lof-Dicht.

***Op de stemme: Edel Artisten koen.
Voor desen voortghebracht.***

ALs een gheslaghen ros
Is mijn hert seer banghe,
Ick loop in't Veldt en Bos,
Al om een Wildt te vanghen,
Het Wildt ick seer wel kenne
Daer ick na jaghe siet,
Waer dat ick loop of renne

Ghevanghen kan ick niet.

2 Dat wildt daer ick na jaegh
Is een uyt *Venus* zale,
Reyn liefde ick haer draegh,
Want *Cupido* sijn stralen
In't hert my heeft gheschoten,
En tot der doot ghewondt,
Doch 'theeft my noyt verdrotten
Als ick troost by haer vondt.

3 Retorijcke playsant
Spreeckt sy met held're tale,
Haer keeltjen tryumphant
Klinckt als de Nachtegale,
Net is sy op haer ganghen
Als een Paeu moedich groot,

Haer schoon blosende Wanghen
Schijnen als een Roos root.

4 In eer en deucht loyael
Sal ick mijn lief beminnen,
Haer Lipkens als korael,
Twee Ooghjens als robinnen,
Haer Hals wit als een Swane,
Daer toe een rooder Mont,
Noyt schoonder op *Venus* bane
Vondt ick in ghener stont.

5 *Clara* mijn liefste lief,
Reyn Bloemken uytghelesen,
Ghy sijt mijn's sins gherief,
Wilt hier mijn troost doch wesen,
Wilt mijn treuren bemercken,

Godt sal hier langh voorwaer
De liefde wel verstercken,
Geeft troost uwen dienaer.

6 Niemant in 'swerelts ront
En weet ick Maghet reyne
Die my nu maeckt ghesont,
Dan ghy schoon lief alleyne,
Schoon maeghdelijcke kroone,
Doet my doch onderstant,
Gheeft my hier tot een loone
U lieve rechterhandt.

VVandel-klagh-liedecken.

Op de stemme: Pronckje van de Maeghden.

EEns gingh ick uyt Hooren
 Om my te vertreden,
 Ick sal niemant stooren
 Door mijn swacke reden,
 Ick quam op een stede
 Daer veel gheboomte stondt,
 Met eeren, vermeereren,
 Te same, de name
 Daer ick't dus vondt.

2 En siet *Venus Goden*
 Zijn aldaer ghecomen,
 Die te samen boden
 Gunsten sonder schromen,
 Niemant heeft ontnomen
 De vreucht van haer *Matres*,
 Waer inne, mijn sinnen
 Vervloghen en toghen
 Op mijn *Princes*.

3 'Tscheen de soetste warande
 Diemen oyt kond' vinden,

Ick docht met verstande
had ick mijn beminde,
‘Ksou my onderwinden
Te maken een verbondt,
En kroone, mijn schoone,
In trouwe, tot vrouwe,
Voor echt terstont.

4 Doch na weynich beyen
Sijn sy al verdwenen,
Venus is ghescheyen,
Ick bleef daer alene
In het groen certene
Van boomen net beplant,
Daer ‘tsinghen, en springhen,
By schare, voorware,
Was abundant.

5 Ick sagh daer veel menschen
Haer in’t groen vermeyelt,
Yder gingh na wenschen,
Niemant deed haer scheyen,
Noch sach ick een reye
Van paren sy aen sy,
Ick Herder, liep verder,
Met vreuchde, verheuchde
Mijn hert seer bly.

6 Ick sach daer mijn schoone
Mede onder desen,
Braef al van persoone,
Vriendelijck van wesen,
Nochtans siet met vreesen
Sach ick haer in dit dal
Aencomen, met schromen,
Mijn lijde, verblijde
Door dit gheval.

7 Och wat ist voor leven
 Wech sijn al mijn sinnen,
 Ick en can niet gheven
 Teken van mijn minne
 Nochtans ghy *Godinne*
 Alleen mijn siel ghebiet,
 Ick noeme en roeme,
 Mijn minne, met sinne,
 Soo ghy hier siet.

8 Sult ghy dan me-vrouwe
 Nimmer my verstercken
 In dees' droeve trouwe
 En verliefde wercken,
 Daer ghy kont bemercken
 Mijn liefde al te groot,
 Wilt gheven, beneven,
 Vriendinne, weer minne
 Ick ben in noot.

*De liefde die daer is uyt vasten gront gheresen,
 Die sal voor 't weder lief altoos in schaemroot wesen.
 Hoe mach het doch so sijn? Twee liefkens int aenschouwen
 Sy sullen bey door schaemt haer ooghen neder houwen.*

Godt boven al.

O Wilt doch mijn sinnen

Stemme: Van Aertjen.

O Wilt doch mijn sinnen
 O bedaren snel,
 Hoe wel ick in't minnen
 Droef veel lijden fel,
 Ick sal nochtans dragen
 Met ghedult mijn last,
 Hoe wel dat mijn daghen
 Sijn vol pijn ghepast.

2 Aenstaen doet verwinnen
 Soo't blijkt t'allen tijdt,
 Daerom ick mijn sinnen
 Nu op hope smijt,
 Dus ick sal te vreden
 Noch een wijle zijn,
 En met goede seden
 Sien de liefste mijn.

3 O ghy stercke krachte,
 O ghy minne vreucht,
 Ghy verheert met machte
 Al mijn soete jeucht,
 Soo dat hier mijn siele
 Nu schier is versmacht,
 Met ootmoet ick kniele,
 Ende troost verwacht.

4 'tsal aen my niet schorten
Maer aen u mijn lief,
Wilt oock liefd' uytstorten
My al tot gherief,
Op dat wy t'saem groeyen
Na het oudt verbondt
Ende jonst mach bloeyen
Wt een rechte gront.

5 Maer elaes t'verwerven
Schijnt my noch so veer,
Ick sal moeten derven
Haer noch wel, o Heer,
Als ick koom t'ontmoeten
Jae van veer haer sien,
En meen haer te groeten
Gaet sy van my vlien.

6 'ksal my niet onthouwen
Dan mijn liefde groot,
Eer sal't lichaem nouwen
Met de bleecke doot,
Want al by de dooden
Is geen wreetheyt straf,
Geen soo anghste nooden
Yemant oyt en gaf.

7 Ach mijn Lief mijn waerde
Mijn Princes en bloem
Ach wout ghy aenvaerden
Het geen ick hier roem,
O ghetrouwe minne

Laet doch blijcken soet,
Ende in't beginne
Blust mijn heete gloet.

8 Wist ghy hoe ic brande
In het minne vyer,
Ghy soudt wel aenranden
My te helpen hier,
Maer nu ist verholen
Van u onbekent,
Lief ick sit op kolen,
My doch trooste sendt.

Godt boven al.

Eensaeme klachte.

Op de stemme: Blijdschap van my vliet.

HET ghedenck alleen, heb ick voor't vermaken,
Och ick can certeen, 'tgroot geweldt niet staken,
Want 'tgeen my dus quelt, can ick niet ontlopen,
'tIs als met geweld, in mijn ziel gekropen.
Laes! gheen medecijn, vind ick voor mijn pijn,
Dan't verwinnen van mijn lief,
Waerom wreede schijn, toont ghy altoos mijn,
Even stuers tot ongherief,
Daer ick u soet persoone, liefd' en minne betoone,
Vol ghetrouwicheydt Princes,
Ja daer ick u mijn schoone, door enckel liefde kroone,
Ende noem u mijn Matres.

2 Ach de plaets daer ick, my dickwils na wende,
Is niet dan vol schrick, ende droef elende,
Ga ick na het huys, van mijn hoogst beminde,

Niet dan dubbelt kruys, is dat ick daer vinde:
Ach daer schijnt geen end', van mijn swaer ellend',
    'tIs al lijden even staegh,
Waer dat ick my wend', droefheydt sy my sendt,
    'tSelschap werdt my tot een plaegh:
Want siet ick gae alleene, stadichlijck treuren hene,
    Hoop'loos in een duyster vel,
Daer ick voorwaer moet wenen, suchten, klagen en stenen,
    D'wjl ick ben van troost ghestelt.

3 Mocht ick mijn Godin, eens na wenschen spreken
'kSou wel door mijn min, 'tsteenen herte breken:
Want mijn graghe jeught, en begeerigh herte,
Soud' met alle vreught, klaghen van sijn smerte,
Maer wanneer 'tgheschiedt, dat na langh verdriet
Haer by zijn my eens gheluckt,

Soo en ist noch niet, na mijn wensch, want siet,
Sy wert my weer haest ontruckt,
Daer door ick niet mach comen, om haer eens sonder schromen
Te vertellen al mijn leet,
Die't hert gaet overstromen, ja die oock heeft benomen
Al mijn vreuchde in't secreet.

4 Noyt en heeft soo haest, 'tschim *Dido* verdwenen,
Schoon dat seer verbaest, *Aeneas* mocht menen,
Eens te doen ontschult, als mijn lief gaet vluchten,
Daerom sy vervult, my het hert met suchten,
Maer wie soud sijn sin, van de waerde min,
Konnen scheidt sonder pijn,
Neen ick soeck ghewin, noch van mijn vriendin,
Maeghden haest verandert sijn,

Alwaert ghy noch veel wreeder, o schoon bedaeghde teeder
Alsmen oyt de wreetheyt acht,
Al hadt ghy my veel leeder, ick soud' u bidden weder
Stadich door mijn droeve klacht.

5 Al was in een graf, 'twaters golvich draven,
En ick tot een straf, daer in lach begraven,
Noch soud' ick tot spijt, van die my benijen,
In dees' droeve tijt met gheneuchte vrijen,
Mijn *Princes* alleen, want sy is die gheen,
Daer al mijn vermaeck in woont,
Al het naer ghesteen, suchten en gheween,
Is om haer die 'kheb ghekroont,
Sy is mijn stut mijn pole, daerom ick dus gae dolen,
Mijn verlicht daer ick na haeck,

Door liefd' heeft sy ontstolen, my het herte verholen,
Want ick leef in vlams gheblaeck.

6 Ach ick sal mijn sin, van haer doch niet scheyen,
Ick wil daer noch in, groote vreughde leyen:
Al gheeft sy my fel, 'tlichaem gants vol wonden,
Ick blijf even wel, tot haer dienst verbonden:
Want mijn inghewandt, leyt om haer in brandt,
'tIs van binnen als een vuer,
Lief biedt eens u handt, my in dese standt,
Weest doch niet ghestadich stuer
Om u mijn uytghelesen, leef ick in hoop en vreesen,
Ende ly der minnen pijn,
Wilt ghy lief niet ghenesen, ick sal in droefheyte wesen,
Als de *Salamanders* sijn.

7 Siet ick ga voorwaer, als een slaef my toonen

Dan mijn hooch altaer, mijn *Godin* mijn schoone;
Maer hoe 'ksucht of klaech, van mijn treurich lijden,
Sy is even traech, om my te verblijden.
Waerom soet Meyt, ist dat ghy af scheyt,
    Ende gaet dus voor my vlien,
Is het u dan leyt, segh lichtvaerdicheyt,
    Dat ghy my soudt vrolijck sien,
Neen ick dit niet gheloove, hieromme brengt doch boven,
    Eens het langh ghewenste soet,
Wilt my niet meer berooven, maer t'eenemael verdooven,
    Lief u al te wreet ghemoet.

Godt boven al.

[O Puyckje vande jeught]

***Op de stemme: Nu leef ick in't verdriet,
Mijn lief en acht my niet.***

O Puyckse vande jeught,
 'tLant is om u verheught,
 Waer dat ghy comt daer sietmen vreught,
 O wesen yder een verblijt,
 Ick wil oock roemen breet en wijt,
 O deught, al schoon ghy wert benijt.

2 Komt *Nimphjens* vande kandt
 Der Zuyer-Zeesche strandt,
 Neemt nu met vreughden inde handt,
 Fioelen, Harpen ende Luyt,

Syters, Bassen ende Fluyt,
Basuynt mijn liefjens deuchden uyt.

3 'Tis waerdich datmen queelt,
Want *Hooren* heeft gheteelt,
Nae dat my dunckt, het schoonste beeldt,
Voorwaer niet een in't *Noorder-Landt*,
Mijns oordeels, men soo schoon en vandt,
Ghelijck als dees *Godin* valjandt.

4 O soete Zuyer-Zee,
Laet doch van liever lee
De *Nimphjens* komen op de ree,
Sy willen gheven lof en roem,
Een teere Maeght, noch jongh van bloem,
Die ick steeds mijn liefste noem.

5 Seer vriendelijck en soet

Sy stadich haer op doet,
De deuchde woont in haer ghemoet,
Op't alderhoogst wert sy bemint,
Van het soete *Venus* kint,
Dat haer schoonheydt heeft ghesint.

6 *Princes* biedt my u handt,
Ick bid doet onderstandt,
Ach liefste blust mijn heete brandt,
Op dat ick roemen mach altijd,
Van herten vrolijck en verblijdt,
U eed'le deuchde breet en wijt.

Godt boven al.

Lof-sangh over de Minne.***Op de stemme: Schoone Herderinne.***

Wie en sal niet prijsen
Na den eysch en na waerdy,
Wie sal niet bewijsen
Eere door het soet ghevry,
D' eed'le Minne en sijn vreught,
Die de Minnaer soo verheught.

2 Isser wel op aerden
Soeter als der minne-bandt,

Die hem recht aenvaerden?
Neen ghewis, gheen beter standt,
Minne is het hooghste soet,
Minne 't hert verheughen doet.

3 Minne kan vermaken
Bey te samen jongh en oudt,
Minne doet oock staken
Deel ghepeynsen menichfout,
Minne stelt het al aen sy,
Droefheydt en melancoly.

4 Waer die lieve Minne
Wert gepleecht, in d'hoochste graet,
Op een soet vriendinne,
Daer is dat voorwaer vergaet
Suchten, duchten nacht en dach,

Wenen, stenen en gheklach.

5 Minne doet verblijden,
En verquickt een treurich hert,
Dat aen alle zyden
Is beset, vervult met smert,
Inde min is gheen verdriet,
Die de min nae wensch gheniet.

6 Hierom wilt vry loven
Overluyd de waerde Min,
Maer de Heer van boven
Aldermeest met hert en zin,
Die het gheeft dat ghy recht mint
En u lief daer door verwint.

Godt boven al.

[Ghy soete *Venus* minnaeren]

Stemme: Coridon hoe vlucht ghy van my mijn lief certeyn.

GHy soete *Venus* minnaeren,
Die met gheneucht,
Soeckt al met een lief te paren
In eer en deught,
Gaet vry, gaet vry al sonder schromen
Daer mede voort,
Arbeyt dat ghy cont bekomen
Van haer 't jae woordt.

2 O die eed'le soete Minne
Brenghet vreuchde aen,
Die sijn lief na wensch kan winnen
Die mach wel gaen,

En doen van herten den Heere
Eens offerandt,
Dewijl *Godt* hem gaet vereeren
Sijn liefste pandt.

3 Ick wil overluyd' gaen loven,
Nae 't recht ghebodt,
Alleene den Heer van boven,
Die grootste *Godt*,
Die yder als een water-beke
Het herte stiert,
Dan hem, van hem so wil ick spreken
Die 't al regiert.

4 'Tzijn al t'samen groote sotten
Die *Venus* eerdt,
Waerdich sijn sy te bespotten,

Die sulcks oock leardt,
'Theeft al, 'theeft al voorwaer sijn wesen,
Wat datmen hoort,
Dan boven, ghelijck wy lesen
In *Godes* woordt.

5 Jeuchdich herten jongh van jaren
Die zijt ghesint
Om in liefde voort te baren,
Ick bid, bemint
U lief oprecht, dat ghy door deuchde
O mensch gheniet,
Ghelijckerwijs als met vreuchden
My is gheschiet.

Godt boven al.

Lof-dicht***Over de eerbaerheydt der Vrouwen.***

Beminde, siet wat prijs behaelt een eerbaer Vrouwe,
Die zedigh, kuys en reyn is stadigh in haer trouwe,
    Wat een uytsteekend' lof werdt van haer deught gheseyt,
    Hoe werdt op't alderhoogst' haer eere uytgebreyt?
Waer is een schrijvers Pen, die niet in't minst gaet melden,

Of een Poeëts ghedicht, die nimmer noyt en stelde
Die lieve eerbaerheydt, als Moeder vande Deucht,
Der vrouwen aller plicht en spiegel voor de jeucht,
Ghewislijck als daer staen de baeckens aen de stranden,
Soo sietmen even oock den fackel hier van branden,
Door menigh kloec Poeët beschreven en verclaert,
Rontsom dit held're licht in alle Landen vaert.
Wie sal niet na de eysch de eerbaer vrouwen prijsen?
Wie sal niet dees haer deught gestadigh eer bewijsen?
Ick segh: wie sal haer lof op't hoogst niet breyden uyt?
Voorwaer uyt d'eerbaerheydt ghenoeghsaem reden spruyt:

Want siet in dese eeuw' en vindtmen niet in d'ooghen
Daer meer werdt op ghesien, en veele oock na poogen,
als een Vrouwen beeldt, dat aerdigh, schoon en soet
Van wesen en ghestalt cieradigh haer op doet.
O dits alleen het wit daer d'ooghen steeds na schieten,
Door oudt en quaedt gebreck, om 'tselfde te genieten,
Werdt veel vermomde list en valsche streken quaet,
In schijn van eerbaerheydt gebruyckt tot dese daedt:
Het swacke vrou gheslacht moet veel tempeesten lijden
Dan hier, en dan weer daer, rontom aen allen sijden,
Door onghetemde lust, die in het heymlijck gaet,

En nimmermeer door brandt in't minste werdt versaet,
Maer quelt een kuysche ziel, en gaet die soo beswaren,
Ghelijckerwijs een schip het welcke vande baren,
Door stormen ende windt gantsch overvallen wert,
Daer het volck is vervult met droefheyt ende smert,
Daer niemandt door sijn kracht het prijckel kan ontloopen,
Daer't raden is een eynd', daer niet meer is te hopen,
Door middel dus of soo te vlieden voor de noot,
Al waer voor d'ooghen schijnt, in't cort gheseyt, de doodt.

Voorwaer als inde strijdt van ongetemde vlaghen:
Een vrouwe reyn en kuys haer waerde trou kan dragen,
    Als 't onghetempert vyer van Venus geyle brandt,
    En snoode boeverij, vol schadelijcke schand,
Stoutmoedich ende trots haer komt in schijn aenklampen
Van kuysche eerbaerheit, en kleurt de droeve rampen,
    Met honich en cyroop, die door dit boose quaet
    Haer gruwelijck door straf gewisselijck aenstaet,
Die is dat yder mach in't openbaer wel loven,
Want schoonheydt en cieraet gaet sy door deucht te boven.

'Tis *Godt* die haer bemint, by hem is sy gheacht,
En van de menschen wert het lof haer toegebracht.
O die de eerbaerheit kan suyverlijck bewaren,
Als haer op 't aldersoetst dit stuck komt openbaren,
Als hun gheleghentheynt behendichst open doet,
Als Venus snoode lust op't liefelijckst haer groet,
Die is op't hoogste waert de eere toe te schrijven,
Dewyl sy stadich wil in d'eerbaerheden blijven,
Door dien sy in haer trou oprechtelijck wil gaen,
Voor *Godt* en voor den mensch, en 't quade laten staen
Wert sy in *Godes* woordt op 't heerlijckst ghepresen,
Ghelijck wy van haer lof *Ecclesiastus lesen*,

Al waer gheschreven staet, de gonste menighfout
Van haerder eerbaerheyt gaet boven alle gout,
Ia s'is een gaef die gaet selfs boven alle gaven,
En schijnt clear als de Son die inde hooght gaet draven,
Ghelijck een keerse op een heyl'ghe kandelaer,
Het huys rontsom verlicht seer helder ende klaer,
Soo is de schoonheyt oock des aensichts vande vrouwen,
Die 't lichaem stadich reyn en eerbaer konnen houwen,
Als een colom van gout op silv'ren voeten blinckt,
Alsoo is dat hem oock de eere boven dringht,

Der vrouwen eerbaerheydt en schijnt gants boven maten,
Voor yder openbaer in heerlijkheyt en state,

Als in Susanna blijkt, die welck haer waerde trou
Door noch soo soet ghevley in't minste niet en wou
Besmetten, door een lust van geyle ydelheden,
Maer bleef stantvastich staen in al haer kuysche seden.

Aensiet eens wat voor lof dat dese reyne ziel,
Door eerbaerheydt en deucht, op 't eynde noch behiel,
Al scheen sy tot een spot van alle man verschoven,
Noch gaetmen dese vrou op't alderhoochste loven,

Haer kuysche eerbaerheyt brengt *Daniel* voorwaer
Door kloekheydt aen den dagh, en maeckt die openbaer.
O vroom en eerbaer hert al schijnt ghy gants versteken,
Noch is het dat in't eynd' u lof komt boven breken,
Hoe seltsaem gaet het toe, men roept men juycht aldaer,
Susanna die is kuysch, Susanna is eerbaer,
Sy die te voren wierd seer schandelijck mispresen,
Ia die van al het volck was tot der doodt verwesen,
Die met haer deuchde lach ter neder in het stof,
Die werdt weer toe gebracht seer soet het ed'le lof,

Elck roept met luyder stem, Susanna is behouwen,
Sy is in als eerbaer ghevonden in haer trouwe.
Het lof heeft Iudith oock door eerbaerheyt ontfaen,
Wanneer s'een wonderwerck in't legher had ghedaen,
Een vrome daedt voorwaer, nochtans seer reyn van herten,
Godt gaf haer kracht, sy brengt gants *Israel* uyt smerten,
Naest *Gode* loven sy haer deuchde en haer feyt,
Dat sy had uyt ghericht met groote eerbaerheyt.
D'exempels sijn te veel, om nae den eysch te spreken,
Hoe dat een kuysche vrou gaet in het lof uytsteken,

Men hoeft niet ver te sien, natuer is die het leert
Dat d'eerbaerheit altoos van yder werdt ghe-eert,
Sy is hier op de aerd' een spiegel en een baken,
Een licht in duyst're nacht dat alle man siet blaken,
Gewis de eerbaerheit is waert een kroon van gout.
En siet ick pas die toe, wie dat hem eerbaer hout,
'Tzy Weduw, Vrou of Maecht, 'tzy Vryers ofte Mannen,
Niet een wie dat hy is en werdt hier uytghebannen,
Al spreek ick in mijn dicht maer van het vrou gheslacht,
Nochtans werdt alle man het lof mee toeghebracht,

Wie dat hem eerbaer hout en sedich in sijn leven
Die werdt oock na waerdy de selve prijs ghegheven.
O siet de eerbaerheyt die is een eed'le deucht,
De eerbaerheyt den mensch seer soet het hert verheucht,
De eerbaerheyt bejaecht veel vreden ende rusten,
De eerbaerheyt gheniet veel eerelijcke lusten,
De eerbaerheyt behaecht de aldergrootsten Godt,
De eerbaerheyt verkrijcht altoos het beste lodt,
De eerbaerheyt heeft prijs, men hoort haer stadich loven,
Voowaer de eerbaerheyt gaet alle dingh te boven,

Wat is de werelt doch met al haer schoon cieraet,
Seer haest in korten tijt sy al te saem vergaet,
De schoonheydt die verwelct, 'tcieraet dat sietmen vlieghen,
Sy is maer yd'le schijn sy gaet den mensch bedrieghen,
Maer siet de waerde deucht en eerbaerheydt eens aen,
Die is dat nimmermeer 'tcieraet en sal ontgaen,
Haer schoonheydt blijft haer by, 'tlof gaet sy eeuwich houwen.
Daeromme wie ghy zijt, wilt d'eerbaerheydt doch trouwen.

Godt boven al.

Lof-sangh over de eerbaerheyt der Vrouwen.

Op de stemme: Coridon die weyd de Schapen.

1.

O Ghy vromen singht te samen,
Overluyd hier doch verbreydt
Al der vrouwen eerbaerheyt,
Wilt u vry in't minst niet schamen

Haer te vlechten een krans,
Vry al van wat beter glants.

2.

Als de *Goden* t'samen vlochten,
Tot haer eer met hert en sin,
Vol van onghetemde min,
Neen dat sijn maer vreemde tochten:
Maer aensiet een reyn ghemoet,
Die de eer schat boven 't goet.

3.

Lof en prijs soo moetmen gheven

'T lieve soete vrou gheslacht,
Dat na d'eerbaerheden tracht,
Schoon sy staen in't jeuchdich leven,
Of in't groenste van haer tijt,
Niet een bloem en werdt ontvrijt.

4.

Door het vleyen en het strelen,
Dat soo menich ziel beswaert,
Niet als eerbaerheyt en baert,
Hoe de linckers konnen quelen,
Blijven even reyn en kuys,

Wachten haer voor quaet ghespuys.

5.

O voorwaer alsulcke vrouwen

Werden over al gheacht,

En tot eere voortgebracht,

Die haer stadich inde trouwe

Draghen sedich nae *Godts* woordt,

Als een eerbaer hert behoort.

6.

Die al staen sy overladen

Met veel schoonheyt ende glants,

Door de eerbaerheyt nochtans,
In het minste haer niet schaden,
Die de eere hebben trout
Ver al boven 'swereldts goudt.

7.

Die veel kromme slepen-treken
Dickwils komen oock aenboordt,
Listen diemen noyt en hoort,
En veel snoode valsche streken,
Geyl en stout, dat sonder maet
Noch al even eerbaer staet.

8.

Siet sy zijn ghelijck de roosen,
Want in eerbaerheyt en deucht
Soeckt de wijsheyt haer gheneucht,
Wijsheyt doe het herte bloosen,
Eerbaerheyt dat is sijn vrient,
Die de hoochste eer verdient.

9.

Haer komt toe de meeste eere,
Eere sijn sy t'samen waert,
Die de eerbaerheyt nae vaert

Eere moet met haer vermeerren,
Eere heeft oock alle man,
Wie hem eerbaer houden kan.

10.

Laet vry Venus goden rasen
Met haer schoonheyt eer en staet,
Noch werdt sy van ons ghehaet,
Laet vry al de wereltd blasen
Op de kuysheyt, met afgrijs,
Even wel sy krijcht de prijs.

11.

Want de eerbaerheit verheven
Is in *Godes* woordt ghegront,
Daerom werdt haer eer ghejont,
Al werdt sy verdruckt in't leven,
Heel verschoven gants beswaert,
Groote eer is sy doch waert.

12.

Of de lichte *Momus* sinnen,
Door bedroch en vals ghespuys,
Roepen met een groot ghedruys,

Of sy al tot spotten klimmen,
Ende scharssen noch so seer,
D'eerbaerheyt behout de eer.

13.

Verre gaet sy overtreffen,
Lusten van het aerdsche goet,
Dat den mensch verheughen doet,
Laet ons t'saem met vreucht verheffen,
Een soo heerelijcke daet,
Want s' een yder mensch aengaet.

Niemandt wil doch quaedt besluÿten
Hier uyt dit mijn kleyn ghedicht,
Sonder reden van ghewicht,
Dat ick dees en die laet buyten,
Maechden groot van naem en eer,
Vryers ende and're meer.

15.

Oock het trots gheslacht van Mannen,
Neemt een weynich doch ghedult,
Ghy sult mercken weynich schult,

Denckt niet dat ick heb ghebannen
Dese uyt de eerbaerheyt
Neen voorwaer 't moet sijn gheseyt:

16.

In het minste noch in't meeste
Heb ick hier door 't vrou gheslacht
'Tlof alleene toeghebracht,
Maer daer sijn noch kloecker gheesten,
Als een yder siet en hoort
Die het ander brenghen voort,

17.

En de staet al van de Maeghen
Stellen, bondich kort en knap,
Op de alderhooghste trap,
Wie sal dan hier komen vraghen,
Ider hoort doch immers wat
Van het ghene datmen schat.

18.

Eer de sijn daerom in't leven
D'eerbaerheyt ghestadich hout

Als of ghy die hadt ghetrouwt,
Nimmer oyt om te begheven,
Sonder Smaet of sonder spot,
Want aldus behaecht het Godt.

*Een eerbaer hert dat op Godt betrouwt
Acht ick beter dan een wer't vol gout.*

Godt boven al.

Den Auteur**Tot de leucht over den Schat-Kist**

der Liefde of den tijt der vrolijckheit.

Is het niet den aert der menschen
Wat te doen of yets te wenschen?

Siet yder loopt yder draeft,
Yder werckt en yder slaeft,
D'eene om veel goedts te garen,
D'ander om dat wel te sparen,

D'een is dat bemint den jacht,
D'ander na het vanghen tracht,
D'een heeft sin in moye kleeren,
D'ander in sijn staet vermeerren,
D'eene hout hem aen het boeck,
D'ander weder aenden doeck,
D'een wil draven ende rijden,
D'ander drincken, vechten, snijden,
D'een wil dit, den ander dat,
Siet den mensch is nimmer sat,

Elck die heeft sijn eyghenschappen,
D'een in't swijghen, da^er in't klappen,
Dees' is soet, en die weer suer,
Ider mensch heeft sijn natuer.
Ieuchdich herten jongh van jaren
Siet ick gae u openbaren,
Met een woortjen ses of acht,
Hoe dat yder mensche tracht,
Nae het ghene dat sijn sinnen
Op het alderliefst beminnen,

Dat een yder loopt en draeft,
Iae met yver werckt en slaeft.
D'eene om veel goedts te garen,
D'ander om dat wel te sparen,
D'een nae 't jaghen, en soo voort
Als hier voren is ghehoort:
Elck die gaet hem lustich weeren,
D'een mint geldt, den ander kleeren,
D'eene nae veel boecken jaecht,
D'ander nae een jonghe maecht,

D'een nae draven ende ryen,
D'ander nae het soete vryen,
    D'een nae stilheydt ende rust,
    D'ander nae vermaeck en lust,
D'een wil groote wijsheyt leeren,
D'ander gaet het anders keeren,
    Yder mensche heeft het sijn,
    Onder dies dit is het mijn,
Hier heb ick al sonder schromen,
In mijn vryheyt lust ghenomen,

Hier soo heeft mijn jonghe jeucht
In gheschept vermaeck en vreucht.
‘Kbid u als ghy gaet door-lesen
Mijn ghedicht, soo wilt doch wesen
Niet te wijs, noch niet te sot,
Niet te teer of niet te bot,
Niet te gruysich, niet te keurich,
Niet te vrolijck, niet te treurich,
Niet te bloot, oock niet te stout,
Niet te heet, of niet te kout,

Niet te vyerich in het spreken,
Noch veel min in quade streken,
Hout in alles maet tot slot,
Sonder schimp en sonder spot,
Tracht altoos nae d'eed'le deuchde,
Soeckt daer in vermaeck en vreuchde,
Want het staet een yder vry,
Doch met matichheyt daer by.

Godt boven al.

*Den grijsen passen wijse reden,
Den Ionghelinghen goede seden,
By vrolijkheydt ghestadich deucht,
In dese drie schept Godt gheneucht.*

Godt boven al.

Eynde vande Schat-kist der Liefde.